

dna, τρομονόμοι, ποινικοποίηση κοινωνικών σχέσεων: **ζωγραφίζοντας το στόχο γύρω από το βέλος**

Τον Ιούνιο του 2017, η Ηριάννα Β.Λ. και ο Περικλής Μ. καταδικάστηκαν πρωτόδικα σε 13 χρόνια κάθειρξης για συμμετοχή στην ε.ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Οι αστυνομικές και δικαστικές αρχές έδωσαν εξαρχής στο στόχαστρο τις κοινωνικές τους σχέσεις με κατηγορούμενο για συμμετοχή στη συγκεκριμένη οργάνωση, ο οποίος αδωώθηκε, ενώ "κρίσιμα ευρήματα" για την αντιτρομοκρατική που τους ενέπλεξε στην υπόθεση εμφανίστηκαν δακτυλικά αποτυπώματα και δείγματα DNA που βρέθηκαν σε αντικείμενα, τα οποία συλλέχθηκαν από την αντιτρομοκρατική και συνδέθηκαν με τη ΣΠΦ. Στον Περικλή Μ. και στην Ηριάννα Β.Λ. δεν αναγνωρίστηκε κανένα ελαφρυντικό, ούτε αναστάλθηκε η ποινή τους, με αποτέλεσμα να οδηγηθούν στη φυλακή, ενώ και η πρώτη αίτηση αποφυλάκισής τους απορρίφθηκε.

Τα νομικά εργαλεία που μεταχειρίζεται το κράτος για να οργανώσει και να στοιχειοθετήσει αυτές τις καταδίκες δεν μας είναι ανοίκεια. Πρόκειται για την εργαλειοθήκη των ποινικών νόμων για την "καταπολέμηση της τρομοκρατίας". Αυτό το πλαίσιο ρυθμίσεων πρωταγωνιστεί από το 2001 στο συστηματικό κυνήγι μαγισσών που έχει κηρύξει η εγχώρια καταστολή, εισάγοντας εκείνα τα νομικά μέσα που επιτρέπουν την ταχεία και απρόσκοπτη εξόντωση, όποιου/ας ονομάζεται από το κράτος τρομοκράτης/ισσα: εξαιρετικές δικονομικές διαδικασίες, υποχώρηση του τεκμηρίου της αθωότητας και το DNA, ως η στιγμή της λάμψης της απόλυτης αλήθειας στην ποινική δίκη. Οι τρομονόμοι συγκροτούν τελικά ένα νομικό καθεστώς εξαίρεσης από το "παραδοσιακό" ποινικό δίκαιο και τις αρχές του. Ένα καθεστώς εξαίρεσης το οποίο εντατικοποιείται σε συνθήκες έκτακτης ανάγκης, με το κράτος να περιστέλλει δεσμούς που το ίδιο αξιοποιεί για την νομιμοποίηση και αναπαραγωγή του. Μετά την εισαγωγή των νόμων για την "καταπολέμηση της τρομοκρατίας", η δημοκρατική επίφαση δεν είναι πλέον απαραίτητη, ενόψει της "ανάγκης" για ασφάλεια, τρομοκράτηση και εξόντωση εκείνου που κατονομάζεται από την εξουσία ως εσωτερικός εχθρός.

Αυτό το νομικό οπλοστάσιο, προκειμένου να επιτελέσει τον ιδιαίτερο σκοπό του, στην πραγματικότητα ποινικοποιεί τη φυσική παρουσία κάποιου/ου, σε χώρους ή πλάι σε υποκείμενα ή εντός πλαισίων τα οποία ονομάζει εγκληματικά. Σε αυτή τη βάση, η συμμετοχή κάποιου/ας στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο ή σε άλλα πεδία αντίστασης και αγώνα αποτελεί επαρκή λόγο ενεργοποίησης αυτού του μηχανισμού καταστολής, ο οποίος θα τον/την οδηγήσει στον εγκλεισμό: Τα φρονήματα σημαίνουν ενοχή. Όσο για την περιβόητη αποδεικτική διαδικασία: αυτή δεν είναι παρά λήψη του ζητούμενου - το δικαστικό συμπέρασμα έχει ήδη εξαχθεί τη στιγμή της στοχοποίησης.

Η διαδικασία λήψης γενετικού υλικού για την ανάλυση DNA συμπυκνώνει την παραπάνω λειτουργία του αστυνομικού κράτους στο πλαίσιο της εφαρμογής των τρομονόμων. Με την αίγλη της απόλυτης αλήθειας και την αχλή της επιστημονικής αυθεντίας, η ταυτοποίηση ενός/μιας υπόπτου με δείγμα γενετικού υλικού που βρίσκεται κατά τους ισχυρισμούς των διωκτικών αρχών σε ύποπτους χώρους ή ακόμα και κινητά αντικείμενα είναι αρκετή για να αποδείξει την ενοχή και να οδηγήσει στον εγκλεισμό. Η μέθοδος ανάλυσης DNA, η οποία βασίζεται επιστημονικά σε ένα στατιστικό

μέγεθος που ερμηνεύεται από την ποινική διαδικασία ως απόλυτη αλήθεια, αποτελεί μια εξαιρετικά ευαίσθητη στη διεξαγωγή της διαδικασία.

Στην περίπτωση της Ηριάννας Β. Λ., του Περικλή Μ. όπως και του Τάσου Θεοφίλου, των κατοίκων στις σκουριές Χαλκιδικής και πολλών άλλων, όλη αυτή η διαδικασία συλλογής, μεταφοράς, αποθήκευσης, επεξεργασίας και ταυτοποίησης μονοπωλείται από το κράτος και παρουσιάζεται ως αλάνθαστη. Δεν είναι τελικά παρά μια μονομερής διαδικασία που το κράτος επικαλείται, πιστοποιεί και ισχυρίζεται και η οποία ενδύεται από το δικαστήριο με τα εκέγγυα της απόλυτης αλήθειας. Στη δε υπόθεση των Ηριάννα και Περικλή το φερόμενο δείγμα DNA έχει πλέον εξαϋλωθεί κατά τη διαδικασία ανάλυσής του, δεν υφίσταται καν ως δείγμα...

Η οριοθέτηση μιας "εγκληματικής" πράξης, η απόδειξη υλοποίησής της από τον/την κατηγορούμενο/η, η αιτιώδης σχέση της δράσης του/της με το αποτέλεσμα του εγκλήματος δεν είναι απαραίτητα για την καταδίκη. Αρκεί η στοχοποίηση στη βάση των πολιτικών φρονημάτων ή των κοινωνικών σχέσεων και η απόδειξη της φυσικής παρουσίας κάπου, όπου εικάζεται ότι βρέθηκαν οι "ένοχοι/ες". Άλλωστε, αυτό το σύστημα ποινικής μεταχείρισης στοχεύει στην τρομοκράτηση όλων εκείνων που αποτελούν τους πολιτικούς, εσωτερικούς εχθρούς της κυριαρχίας και επενδύει στην αίσθηση πως όσοι/ες αντιστέκονται και αγωνίζονται μπορούν εν δυνάμει να βρεθούν στο στόχαστρό του.

Οι δακρύβρεχτες διακηρύξεις και η επίκληση των δημοκρατικών δικαιωμάτων (και ειδικότερα αυτού σε μια δίκαιη δίκη) δεν απαλλάσσουν και δεν εξαιρούν την αριστερή κυβέρνηση από την ιστορία εκείνων των κυβερνήσεων που έδωσαν σε ισχύ και ενεργοποίησαν τις παραπάνω ποινικές διαδικασίες, καθώς συντηρεί και αναπαράγει το δεσμικό πλαίσιο του τρομονόμου. Πέρα από την διαχείριση του ίδιου αστυνομικού κράτους που ενεργοποιεί θεαματικούς μηχανισμούς εξόντωσης των εσωτερικών του εχθρών, η κυβέρνηση Σύριζα με πρωτοβουλία του υπουργού δικαιοσύνης Σ. Κοντονή, επιχείρησε την άνοιξη του 2017 να διαβουλευτεί τροποποιήσεις του τρομονόμου, ποινικοποιώντας το δημόσιο λόγο- επεδίωξε δηλαδή να αυξήσει την ποινή για "όποιον δημόσια με οποιονδήποτε τρόπο προκαλεί ή διεγείρει σε τέλεση εγκλημάτων και ένταξη σε εγκληματική οργάνωση". Την ίδια στιγμή που ο υπουργός δικαιοσύνης υπερασπίζεται από βουλή το δικαίωμα της Ηριάννας Β.Λ. σε μια δίκαιη δίκη...

Η ενεργοποίηση εξαιρετικών ποινικών εργαλείων και ο βιοπολιτικός μετασχηματισμός των σωμάτων σε πειστήρια ενοχής δεν αποτελεί παρά μια συστηματική ποινικοποίηση πολιτικών φρονημάτων και θέσεων, τα οποία η κυριαρχία επιθυμεί να ξεφορτωθεί, ακόμα και αν χρειάζεται να μεταχειριστεί για αυτόν το σκοπό τις πιο σκληρές εκδοχές του αστυνομικού της κράτους. Το τελευταίο στοχοποιεί υποκείμενα και πολιτικούς χώρους και στη συνέχεια συλλέγει και επεξεργάζεται πειστήρια, ταυτοποιεί ενόχους, καταδικάζει και σωφρονίζει σε μια υποδειγματική τελικά επίδειξη του μονοπωλίου του κράτους. Αποτυπώματα σε βιβλία, δείγματα γενετικού υλικού που εξαντλήθηκαν και άρα δεν μπορούν να επανεξεταστούν, ανύπαρκτοι μάρτυρες που εξαφανίστηκαν, ταξίδια και κοινωνικές σχέσεις στοιχειοθετούν στην περίπτωση των Περικλή Μ. και Ηριάννα Β.Λ. μία ακόμα δίκη που στοχεύει στο να εξοντώσει υποκείμενα προς παραδειγματισμό.

Στην εποχή που το καθεστώς εξαίρεσης εντατικοποιεί τους μηχανισμούς του, αποκλείοντας όσους "περισσεύουν" στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση και εγκαταλείποντας τις δημοκρατικές-συνταγματικές επιφάνειες, ο Περικλής Μ. και η Ηριάννα Β.Λ. δεν χρειάζεται να αποδείξουν πως ο εγκλεισμός τους θα τους στερήσει χρόνο από τις σημαντικές ζωές τους. Εκείνο που χρειάζεται είναι να καταργηθούν όλοι εκείνοι οι κυρίαρχοι λόγοι που ταξινομούν τις ζωές μας σε άξιες και ανάξιες.

★

**ενάντια στους τρομονόμους και τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις με βάση το dna
ενάντια στο κράτος και τη διαμεσολήβηση
να μην αφήσουμε το καθεστώς εξαίρεσης να περάσει από πάνω μας
δευτεριά στον Περικλή Μ. και την Ηριάννα Β.Λ.**

πορεία σάββατο, 14/10, 12:00, στ. μοναστηράκι

χαρὸς τῆς καρμανιόλας
xorostiskarmaniolas@gmail.com
xorostiskarmaniolas.espivblogs.net